

DISCURS DE GRADUACIÓ

Felisa Tébar

Bon vespre a tots els presents, senyor Rector, membres del professorat i de l'administració, futurs graduats, familiars i amics, i també salutacions als no presents que varen començar aquest camí amb nosaltres i encara caminen per arribar fins aquí o han pres un altre camí. Bé, intentaré ser breu.

En primer lloc, vull agrair la confiança depositada en nosaltres per dedicar unes paraules en aquesta cerimònia de graduació, en la qual intentaré parlar en nom de totes les meves companyes, i els meus companys. I esper que, en major o menor grau, se sentin reflectides en aquestes paraules.

Ja són quatre anys els que portem juntes, algunes fins i tot més. Quatre anys de moltes, moltíssimes, hores de dedicació, de molta feina, de molts de moments d'amistat; de vegades amb més tensió i estrès, altres vegades en moments més agradables, però a la fi sortint-ne més o menys airoses i amb «nova matèria» per omplir aquesta motxilla que cadascuna de nosaltres portàvem, portem, i que continuarem enriquint i portant amb els anys.

Si fem una ullada enrere, podrem recordar quan vàrem començar, allà a l'antiga Seu, fins i tot fent un *flashmob* amb el «No puc parar» (per cert, ens queda pendent fer-ne un en aquesta seu). Aquest no puc parar ja indicava alguna cosa, i és que realment hem tingut poc temps per aturar-nos, això sí, de reflexionar, sí que hem reflexionat.

Tornant a aquells començos, i reflexionant en el que crèiem que era l'educació i ser mestres, crec que totes hem descobert que és molt més del que pensàvem. Ara que ens graduem com a mestres, podem dir que tenim una petita pinzellada del que això significa, i de la gran responsabilitat que això comporta. No només de cara als nens i a les seves famílies, sinó de cara a la societat.

Tenim la responsabilitat de mostrar i demostrar al món la importància de l'ensenyament. Tenim l'obligació i el deure moral d'exaltar la professió docent. Per això, amb aquesta graduació acaba només un cicle, que obre la porta a futures formacions, ja sigui formació directa, ja sigui mitjançant la lectura especialitzada o bé arran de l'experiència i la reflexió. Perquè una altra cosa no la sé, però d'eines per aprendre ens n'han donades, i crec que totes estem preparades per continuar aprenent.

Crec que hem d'agraciar a la UIB i a molts dels seus professors que hagin contribuït a la formació de la nostra persona i al desenvolupament de la nostra maduresa i autonomia. Jo sent que he madurat, sent que he crescut i, a més a més, em sent conscient d'això. Se'ns ha posat en situacions davant les quals hem hagut d'aprendre a col·laborar, a cooperar, a escoltar i a arribar a un consens.

(Continua Anabel Gozalbo) Sí que tenim molt per agrair a la Universitat...

La UIB ha set com ca nostra per a mi i per a les meves companyes, hem crescut i podríem dir que també hem viscut aquí, serà impossible d'oblidar els tàpers a migdia, les sessions de biblioteca fins que es fa de nit, haver de demanar a en Juan Carlos que ens solucioni els problemes tècnics de les videoconferències, les brometes d'en Victor, les muntanyes d'apunts als maleters dels cotxes, els nervis compartits en època d'exàmens, etc.

No sé a vosaltres, però després de tot el que hem passat, em molesta quan algú em posa cara estranya quan dic que he estudiat a la UIB. Sembla que perquè som illes relativament petites no som considerats com una universitat important, però la realitat és que, entre tots, som molt grans. Estic ben orgullosa d'haver estudiat en aquesta seu, perquè de veritat pens que he tingut una formació de qualitat. Sempre he pensat que el fet de ser classes amb un nombre d'alumnes reduïts ens ha permès sentir-nos més acollits per la Universitat, pels nostres companys i pels professors.

He de destacar d'aquesta experiència la dedicació dels professors durant aquests anys. Són professors que sempre seran presents per a nosaltres, perquè ens han pogut oferir una atenció més individualitzada i hem pogut sentir com es preocupaven per nosaltres demostrant el seu respecte i dedicació durant aquesta experiència que, ben segur, hem gaudit tots amb alegria.

Aquest és l'esperit que hem de conservar i expandir: no som petits, tenim ganes i compromís i amb això podrem arribar allà on desitgem. És moment ara de mirar cap al futur, amb la UIB o en qualsevol altra direcció que necessitem prendre, perquè hem de continuar amb aquesta aposta que vàrem començar fa quatre anys: ser mestres. Però volem ser bons mestres i esper que entre totes les meves companyes creixi aquest compromís professional per cercar el millor per als nostres futurs alumnes durant tota la vida. I si algun dia arribem a ser companyes de feina, poder sentir que hem crescut de la mateixa pluja i mirant cap a la mateixa direcció. Hem de gaudir aprenent i hem de gaudir ensenyant.

Potser encara ens queda molt camí per recórrer, idò, bones sabates, bona actitud, la nostra motxilla, i cap endavant. Ara sí, crec que dins aquesta motxilla tenim les eines bàsiques per desenvolupar la nostra futura professió i, per a la resta del camí, ja sabem que es diu: «s'aprèn a fer fent».

Amb això acab el discurs i només manca donar-vos l'enhorabona. Mai no deixeu de sentir curiositat per aprendre, i ens veurem a l'escola, l'escola de la vida. Gràcies.